Водоспад

I

Молодика шпарина золота
Замиготіла над льодовиками:
Немов небесна тріснула плита
І скрапувала мерзлими зірками.

Зібрались крапелини у ручай —
Це він шукав дорогу між ущелин.
Вже спів його розвіював печаль,
Вживлявся в безгоміння невеселе.

Є примовка: зробити варто гак —
Й дістанешся щасливо до оселі.
Але в струмка складалося не так.
Він стрімголов униз шугав зі скелі.

Родивсь потік з наперсточка води —
Русло камінне зміг проторувати.
Щоби з бескеття скельної гряди
Привільно загриміли водоспади.

II

Гучав облогою у сотні лун
Під стінами зруйнованої башти.
Він літню спрагу аличі та врун,
Орла й людини тамував, як завжди.
Але захмарило небесний лик,
І впали зливи — затяжні та люті.
І найпрозоріший гірський потік

Розбурхало сліпою каламуттю.
Він біснувато ринув навмання,
Русло надійне знехтував даремно,
Бо трапилась в блуканні порожня
І зник потік раптово... наче демон.
Отак щезає крапля чи сльоза,
Не доторкнувшись до поверхні тигля...
Немовби велетень потік злизав —
Нараз вода в розколині затихла.
Вже не гримів славетний водоспад —
Він підземелля бажаний заложник.
Не знають гори непомітних втрат, —
І посуворішали їхні зморшки.

III

По дну ущелини я спроквола
Спускався до родинного аулу.
Первісна тиша гори облягла,
Не чути ані хлюпоту, ні гулу.
Тут сотні лун негаснучих жило —
Потік проносив всюди чутну думу.
Тепер сухе драбинчасте русло
Породжує в душі струмочок суму.
Коли дивлюся: тріщинка нова,
На серпик місяця в підскеллі схожа,
І ручая сяйлива тятива
Випліскується на камінне ложе.
Не заблукалася вода льодовика
У мороці гірського підземелля!
Золотогрива, юна і дзвінка,
Вона спішить пролитися зі скелі.
Органом видається крутосхил
Могутньої гранітної долоні, —

Це тисячами кришталевих стріл
Розбризкується водоспад в каньйоні.

Перекладач: Анатолій Глущак